

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Ловеч, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**
Членове: **ПОЛЯ ДАНКОВА**
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА**
като разглежда докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20234300500558 по описа за 2023 година
и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК

С Решение № 321/19.07.23 г. постановено по гр.д.№1455/22 г. по описа на РС-Ловеч е признато за установено по отношение на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес ***, В. Л. П. с ЕГН ***** и С. М. П. с ЕГН ***** двамата с адрес ***, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д. №778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. На 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. С трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, отменен е на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д.№243 за 20 г. за 300/1581 ид.части, осъдени са на основание чл.78 ал.1 от ГПК А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес ***да

заплатят на Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** 582,50 лв. разноски по делото и са осъдени В. Л. П. с ЕГН ***** и С. М. П. с ЕГН ***** двамата с адрес **, да заплатят на Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** 582,50 лв. разноски по делото, като е отхвърлена претенцията на В. и С. П.и за заплащане на сторените в производството разноски по делото.

Постъпила е въззивна жалба с вх.№ 5021/5.09.23 г. от А. Н. Ф., ЕГН: *****, с постоянен адрес в *** и С. Н. Ф., ет.4, ап. 13 чрез адв. Б. Ц. П. от САК, и адв. В. Я. В. от САК, против Решение №321/19.07.2023год. на РС-Ловеч-IX гр. състав постановено по гр. дело№1455/2022год, с твърдения, че то е незаконосъобразно и необосновано.

Твърдят, че порочността на обжалваното Решение, по смисъла на чл. 260, т. 3 от ГПК се състои в следното:

На първо място, непонятно (на какво основание) решаващият състав на РС-Ловеч приема ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф. като ищци по делото /стр. 1., първи абзац на мотивите на обжалваното решение/.

На второ място, в противоречие със ЗН и събраните по делото доказателства, решаващия състав на ЛРС е приел, че ищите по делото Д. М. А. и А. В. С., като наследници на В. А. А. са единствени наследници и собственици на 1/3 ид. част от процесния имот, като елиминира без надлежни доказателства другите съсобственици на тази част - Т. Й. В., дъщеря на П. А. Т., която е сестра на В. А. А. /двете по равни части, са съсобственици на процесната 1/3 ид.част. Сочи, че не е ясно и не са събрани доказателства за идентичност лицето с имената П. А. Р. (посочена на стр. 1-ва като една от четирите дъщери на А. С. К./ и П. А. Т., посочена на стр. 3-та като една от дъщерите на Е. А. С. -преживяла съпруга на А. С. К.а, в смисъл, че са имена на едно и също лице и в тази насока сочи, че свидетеля М. П. С. изрично посочва, че двете сестри-В. и П. са идвали в процесния имот да „... берат круши, сливи, орехи“ Изтъква, че същото обстоятелство се твърди и от свидетеля С., който допълва, че „Леля П. и леля В. съм ги виждал като берат джанки и сливи там докато бяха живи". Излага, че той посочва, че „ леля П. имаше 15 г. откакто почина, а леля В. почина преди 10 г.", като съобразно представеното от ищите по делото Удостоверение за наследници на А. С. К., дъщеря му П. А. Т. е починала на 02.12.2012 г., а дъщеря му В. А. А. на 27.10.2010 г. /вж. Удостоверение за наследници на А. С. К./, което изключва възможността същите да са упражнявали владение релевантно с предмета на настоящото дело.

Изтъкват, че решаващият състав от фактическа страна е пренебрегнал доказателствата по делото, установяващи че 2/3 ид. части-придобити от Н. Ф. Ф.-наследодател на ответниците А. и С. Н. Ф. чрез покупко-продажба от С. Д. Р. и съпругата му В. Р. (вж. Нотариален акт №88, том VII, Дело №3397/1997год.) са индивидуализирани като обособена част от ПИ с идентификатор 67948.500.126 и е безспорно, както и съдът приема това, че тази част е придобита и по силата на изтекла в полза на ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф. 10 годишна придобивна давност, като към своето владение се прибавя и владението на баща им Н. Ф. от 1997 год. Считат, че решаващият състав, в този случай би следвало от фактическа страна да установи заградените ид. части каква площ съставляват-

повече или по-малко от 2/3 ид. части от целия ПИ с идент. 67948.500.126. Смята, че недопустимо съдът е пренебрегнал (пропуснал) в производството по делото да се индивидуализира първоначално придобития имот от Н. Ф. и ищите, в чиято тежест е да бъде индивидуализиран процесния имот, не са направили доказателствено искане в тази насока.

Считат, че ЛРС не е преценил от фактическа и правна страна събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и взаимна връзка, а някои от тях са необосновано пренебрегнати, поради което е постановил Решение в противоречие с императивните изисквания на разпоредбата на чл. 236, ал. 2 от ГПК. Излага, че без да излага мотиви (доводи и съображения) декларира, че на част от заявеното (без да се посочва съдържанието на тази част) от свидетелите на ответниците К. К. и и. Х. „съдът не дава вяра“. Имат предвид още, че решаващият състав е пренебрегнал писмените доказателства по приложеното нот. дело №243/2020 год. по описа на нотариус Н. Т. с район на действие - Ловешки районен съд в т.ч. показанията на разпитаните по нотариалното дело свидетели, чиито показания, макар и да съставляват косвени гласни доказателства установяват, че ответниците и техния праводател и наследодател Н. Ф. са осъществили релевантно владение и върху частта от процесния имот съставляващ 1/3 ид. част от ПИ с идентификатор 67948.500.126, за която претендират ищите.

Сочат, че необосновано решаващият състав на ЛРС приема, че ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф. не са доказали владение повече от 10 години по смисъла на чл. 79, ал. 1 вр. чл. 69 от ЗС върху частта от имота съставляващ 1/3 ид. част от ПИ с идентификатор 67948.500.126. Свидетелят К. К., като собственик на имот съседен на процесния имот, установи обстоятелствата, „че целият имот е негов (на Н. Ф.). Този имот беше ограден с ограда от всички страни“. Всеки ден е минавал покрай имота на Ф.. Посочва, че „Ф. го косеше и почистване“. Посочва още, че „в тази част бяха засадени дръвчета, плодовете са прибирали той и жена му и дъщерите му. Свидетелят посочва, че дъщерите на Н. Ф. „наемаха хора да косят целия имот“. Посочва, че „когато Ф. наследи имота, тогава се грижеше за дърветата и бяха посадени“. Св. К. К. недвусмислено посочи, че „В., Д. или сестра му не съм ги виждал в тази част на имота“. Посочва, че „през последните 20 год. не съм виждал Д. и А. в имота“.

Изтъкват, че свидетелят И. Х. като човек, който се е грижил за целия имот недвусмислено посочва, че „Д. съм го виждал веднъж из селото, но не го познавам. Той не е идвал в имота. Никой не съм виждал в имота. А. С. не я познавам. На Ф. мястото е около 1 декар и половина“, което съвпада с площта на целия имот, но тези показания неясно защо, без мотиви, са игнорирани и не са кредитирани от първоинстанционния съд.

Твърди, че свидетелите на ищите не са установили, че след смъртта на В. нейните наследници Д. А. и А. С., както и наследниците на починалата П. Р.-сестра на В., да са полагали грижи за процесната 1/3 ид. част от ПИ с идентификатор 67948.500.126. Излага, че свидетелят М. С., установил родствениите връзки на Д. А. с В. А.а, като твърди, че „след като починаха В. и П., Д. А., сестра му В. и А. идваха в имота“, но не излага никакви действия да са извършвали в имота. Посочва „Т. идваше, на леля П. дъщеря, и мъжа на Т. - в. идваше“.

Считат, че свидетелят И. И. също не установява релевантни обстоятелства, от които да е видно, че Д. А. е полагал грижи за процесния имот и от показанията на свидетелите на ишците е видно, че ишците Д. А. и А. С. - наследници на В. А.а нито оспорват, нито сочат владение, отричащо наследствения дял на П. А. Р. - сестра на В. А.а, респективно на нейната наследница Т. Й. В., която заедно със съпруга си в. са идвали в процесния имот, според показанията на свидетеля С..

Сочат, че съдът не отчита обстоятелството, че наследницата на П. А. Р. - Т. Й. В., която не е предявявала в това производство претенции към полагащата ѝ се 1/2 идеална част от 1/3 идеална част от процесния имот, не означава, че ишците Д. А. и А. С. имат право на собственост върху целия процесен имот, съставляващ 1/3 идеална част от ПИ с идентификатор 67948.500.126, тъй като в случая ишците имат по наследство само 1/6 идеална част от 1581 кв.м, т.е. 263 кв.м.

Смятат, че диспозитива на обжалваното решение противоречи на събраните по делото доказателства, както и на ЗН относно наследствените права на наследниците на В. А. А. и П. А. Р., които заедно имат наследствен дял от 1/3 идеална част от ПИ с идентификатор 67948.500.126 и незаконосъобразно в диспозитива на обжалваното решение се приема за установено, че ишците Д. А. и А. С. са собственици на 300/1581 идеални части от ПИ с идентификатор 67948.500.126, включващи и наследствения дял на Т. Й. В., наследница на П. Р..

Изтъкват, че наред с това, решаващият състав на Районен съд Ловеч приема, че ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф. са придобили по силата на изтекла в тяхна полза 10 годишна придобивна давност на индивидуализиран самостоятелен имот, описан в КНА № 106/2020 г. на нотариус Н. Т., намален с 300 кв.м, а от друга страна индивидуализира имота на ответниците - описан в КНА като 1281/1581 ид.части, след като признава 300/1581 идеални части на ишците. Счита, че е налице противоречие между мотивите на обжалваното решение и диспозитива на решението на Ловешкия районен съд и съдът незаконосъобразно приема в диспозитива на обжалваното решение, че ишците са собственици на 300/1581 идеални части, а от друга страна частично отменя КНА № 106, т. III, рег. № 3042, дело № 243/2020 г. с тази идеална част от целия имот, който е индивидуализиран с граници и площ - придобит от ответниците по силата на изтекла в тяхна полза 10 годишна придобивна давност. Сочат, че при това решаващият състав не е съобразил, че процесната 1/3 идеална част също е индивидуализирана в рамките на целия имот. Твърдят, че първоинстанционният съд не е преценил, че индивидуализираната 1/3 идеална част не съставлява законно определен самостоятелен недвижим имот по смисъла на чл. 19, ал.4 от ЗУТ и не може да бъде самостоятелен обект на собственост и в този случай ЗС приема, че той е част от големия самостоятелен обект собственост на ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф..

Правят извод, че предвид гореизложеното и събраните по делото писмени и устни доказателства, ишците, освен че не доказали, че са единствени собственици на процесния имот, по никакъв начин не доказали и упражняването на фактическа власт по отношение на 300/1581 идеални части от процесния имот, както и фактите, които изключват, унищожават

или погасяват правото на ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф., в настоящият случай да придобият процесния имот по давност. Сочат, че пренебрегвайки изцяло доказателствата в полза на ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф., игнорирайки или недавайки вяра на показанията на свидетелите на ответниците, съдът едностранчиво кредитира единствено показанията на ищцовите свидетели, които показания интерпретира погрешно и единствено в полза на ищите.

Молят съд като прецени в съвкупност, поотделно и взаимна връзка събраните по делото доказателства, както и като вземе предвид гореизложените пороци на обжалваното решение, да го отмени и вместо него да постанови Решение, с което да отхвърли предявения от Д. М. А. и А. В. С. иск с правно основание чл. 124, ал.1 от ГПК като неоснователен и недоказан, да остави без уважение предявеното искане от ищите на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК за отмяна на Нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по давностно владение и наследство № 106 от 22.07.2020 г., том III, рег.№ 3042, дело № 243/2020 г., с който А. Н. Ф. и С. Н. Ф. са признати за собственици по давностно владение и наследство върху целият недвижим имот, съставляващ ПИ с идентификатор 67948.500.126 и да осъди ищите да заплатят на ответниците направените от тях разноски пред двете съдебни инстанции.

В срок е подаден отговор на въззивната жалба от Д. М. А., от г***, с ЕГН: *****, от А. В. С., от ***, с ЕГН: *****, и двамата чрез пълномощника си: адвокат А. Д. Ч. от АК - Ловеч, и двамата със съдебен адрес: ***

Счита, че твърденията и възраженията на жалбоподателите във въззивната жалба са напълно неоснователни, тъй като Районен съд - Ловеч задълбочено е анализирал и обсъдил събраните по делото доказателства и въз основа на тях е постановил правилно и законосъобразно съдебно решение. В тази връзка моли съда да вземе предвид следните съображения:

Счита, че от ангажираните по делото доказателства безспорно се установило, че Д. М. А. и А. В. С. са собственици, при равни права, на 300/1581 /триста върху хиляда петстотин осемдесет и един/ идеални части от процесния недвижим имот, представляващ към момента ПИ с идентификатор 67948.500.126 /шест седем девет четири осем точка пет нула нула точка едно две шест/ по действащите кадастрална карта и кадастрални регистри на с. С., община Ловеч, област Ловеч, одобрени със Заповед РД 18-66/01.11.2007 год. на Изпълнителния директор на АГКК.

Сочи, че правото на собственост върху претендираните идеални части от процесния недвижим имот е било придобито от ищите по делото по наследство от покойния им общ наследодател В. А. А., с ЕГН: *****, бивш жител на гр. Ловеч, починала на 27.02.2010 год., която е майка на Д. М. А. и баба на А. В. С..

Твърди, че собствеността върху претендираните части от гореописания недвижим имот е била придобита на свой ред от покойната В. А. А. също по наследство - от нейния баща А. С. К., роден на 20.01.1891 год., починал на 21.05.1938 год., както и чрез съдебна делба.

Твърди, че гореописаният недвижим имот е бил предмет на делбено производство - гр. д. № 778/1974 год. по описа на Районен съд - гр. Ловеч, страни по което са били наследниците на А. С. К. - неговата съпруга Е. А. С. и четирите му дъщери М. А. Р., Ц. А. С. /по мъж О./, П. А. Р. и В. А. А..

Изтъква, че с Решение № 423/11.10.1974 год., постановено по гр. д. № 778/1974 год. по описа на Районен съд - гр. Ловеч, е допуснато извършването на съдебна делба по отношение на гореописания недвижим имот между наследниците на А. С. К., сред които е била и наследодателката на доверителите мв В. А. А..

Сочи, че във втората фаза на делбеното производство съделителите са се спогодили относно делбата на процесния недвижим имот, като от него са се образували два самостоятелни парцела.

Твърди, че съделителката Е. А. С. не е получила дял от процесния имот, а съделителките М. А. Р. и Ц. А. С. /по мъж О./ са получили в общ дял, при права 2/3 /две трети/ части за първата и 1/3 /една трета/ част за втората. ДВОРНО МЯСТО, представляващо новообразувана парцела III-53 в кв. 29 по регулационния план на с. С., Ловешки окръг, с пространство от 900 кв.м. /деветстотин квадратни метра/, при граници: от две страни улици, И.А и новообразувана парцела VI-53 в същия квартал, като съделителката М. А. Р. е получила в дял и новопостроената постройка в този парцел.

Твърди, че съделителките П. А. Р. и В. А. А. на свой ред са получили в общ дял, при равни права, ДВОРНО МЯСТО, представляващо новообразувана парцела VI-53 в кв. 29 по регулационния план на с. С., Ловешки окр. с пространство от около 600 кв.м. /шестстотин квадратни метра/, при граници: парцела III-53. отреден за М. А. Р. и Ц. А. С., от две страни улици и Р. Г. Н..

Сочи, че с Протокол - Определение от 27.01.1975 год., постановено по гр. д. № 778/1974 год. по описа на Районен съд - гр. Ловеч, съдът е одобрил така постигнатата спогодба и в резултат на това, покойната В. А. А. е придобила собствеността именно върху 300 кв.м. /триста квадратни метра/ от процесния имот.

Твърди, че нейната сестра П. А. Р. /Т./, чийто наследник е дъщеря й Т. Й. В., също е придобила 300 кв.м. /триста квадратни метра/ от процесния имот, като счита, че жалбоподателите по делото са накърнили правата и на Т. В., снабдявайки се с оспорения Нотариален акт за собственост и за притежаваната от нея идеална част от имота.

Излага, че те по никакъв начин не са оспорили дела на Т. Й. В. от процесния имот, придобит от нея по наследство от майка й П. А. Р. /Т./.

Смята, че в настоящето производство обаче Д. А. и А. С. не са легитимирани и не биха могли да защитават чужди права - в случая на съсобственика Т. Й. В., като тя би могла евентуално да потърси защита на правата си в рамките на друго производство, инициирано от нея срещу ответниците по настоящето дело.

В тази връзка счита, че липсва каквото и да е било противоречие в обжалваното първоинстанционно решение, както твърдят жалбоподателите, доколкото съдът е обсъдил

само и единствено въпроса за собствеността досежно притежаваните от тях идеални части от имота.

Поради това счита, че ирелевантни са всички доводи на жалбоподателите, касаещи дела от процесния имот на съсобственика Т. Й. В., доколкото притежаваната от нея част от имота не е предмет на настоящето производство.

Освен това изтъква, че самите жалбоподатели са тези, които са накърнили правата на съсобственика на процесния имот Т. Й. В., а не ишците, поради което възраженията на жалбоподателите, релевиращи в подадената от тях въззивна жалба, будят недоумение.

Наред с гореизложеното, счита, че и от останалите писмени доказателства, ангажирани по делото, безспорно се установило, че Д. М. А. и А. В. С. са собственици на претендираната от тях част от процесния имот.

Сочи, че в Разписния лист към регулационния план на с. С., община Ловеч, одобрен със Заповед № 1007/05.04.1933 год., процесният имот е бил записан като собственост на А. С. К., а след извършената съдебна делба по горепосоченото дело - на наследниците му, получили дял от имота, в т.ч. и на наследодателката на ишците по делото В. А. А..

Излага, че в действащите кадастрална карта и кадастрални регистри на село С. като собственик на претендираната идеална част от имота е била записана отново покойната наследодателка на ишците по делото В. А. А., а освен от ангажираните по делото писмени доказателства, гореизложените обстоятелства се потвърждават и от заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза.

Ведно с това твърди, че назначеното от съда Вещо лице, изготвило допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза, е установило и идентичността на процесния имот по действащата кадастрална карта и по всички предходни и действащи кадастрални и регулационни планове на с. С., община Ловеч.

Счита, че гореизложените обстоятелства се потвърждават дори и от документите, съдържащи се в нотариално дело № 243/2020 год. по описа на Нотариус Н. Т., с рег. № 481 на Нотариалната камара, с район на действие: Районен съд - гр. Ловеч, в рамките на което е издаден оспореният по настоящето дело Нотариален акт за собственост, вписан в Служба по вписванията - гр. Ловеч под вх. рег. № 3582/22.07.2020 год.. Акт № 184, том 7, дело № 1434/2020 год.

Счита, че тези обстоятелства се потвърждават в пълна степен и от показанията на всички свидетели, разпитани по делото /в т.ч. и от показанията на свидетелите, разпитани по инициатива на ответниците/.

Изтъква, че в тази връзка, впечатление правят показанията на свидетеля К., разпитан по инициатива на ответниците, който изложил пред първоинстанционния съд, че преди няколко години се е обърнал с молба към Д. А. да му предостави ползването на притежаваната от него част от процесния имот.

Предвид на гореизложеното счита, че от всички доказателства, събрани по делото, то по безспорен начин се установи основателността на претенциите на ишците.

Излага, че съгласно разпоредбата на чл. 99 от ЗС, „правото на собственост се изгубва, ако друг го придобие или ако собственикът се откаже от него“.

В случая счита, че нито една от тези хипотези не е налице, поради което ищците по делото продължават да са собственици на претендираната част от процесния имот.

Признава, че ответниците по делото А. Н. Ф. и С. Н. Ф. са се снабдили с Нотариален акт по обстоятелствена проверка, с който са били признати за собственици по давностно владение и наследство на целия процесен имот. в т.ч. и по отношение на частта от имота, собственост на ищците - с Нотариален акт за собственост № 106/22.07.2020 год., том III, рег. № 3042, н.дело № 243/2020 год. на Нотариус Н. Т., с рег. № 481 на Нотариалната камара, с район на действие: Районен съд - гр. Ловеч, вписан в Служба по вписванията - гр. Ловеч под вх. рег. № 3582/22.07.2020 год., Акт № 184, том 7, дело № 1434/2020 год.

Твърди, че впоследствие, с Нотариален акт за покупко-продажба № 107/22.07.2020 год., том III, рег. № 3047. н.дело № 244/2020 год. на Нотариус Н. Т., с рег. № 481 на Нотариалната камара, с район на действие: Районен съд - гр. Ловеч, вписан в Служба по вписванията - гр. Ловеч под вх. рег. № 3583/22.07.2020 год., Акт № 185, том 7, дело № 1435/2020 год.. ответниците по делото А. Н. Ф. и С. Н. Ф. са прехвърлили на ответника В. Л. П. процесния имот, в т.ч. и частта от имота, собственост на ищците по настоящето дело.

Счита обаче, че ответниците по настоящето дело А. Н. Ф. и С. Н. Ф. не са станали собственици на целия недвижим имот по силата на изтекла в тяхна полза придобивна давност, поради което съответно не са имали право да го продават изцяло.

Смята, че в случая не са били налице условията, визирани в разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗС, поради което ответниците по делото А. Н. Ф. и С. Н. Ф. не са придобили по давностно владение и наследство целия имот.

Изтъква, че нито те, нито наследодателят им Н. Д. Ф. са упражнявали фактическа власт върху частта от имота, собственост на ищците, и съответно никога не са демонстрирали намерение спрямо тях да своят принадлежащата им част от процесния имот.

Счита, че от показанията на разпитаните по делото свидетели, в т.ч. и от показанията на свидетелите, разпитани по инициатива на ответниците, се установи, че ответниците Ф. и техният наследодател са стопанисвали, поддържали и владеели само и единствено закупените през 1997-ма година 2/3 /две трети/ идеални части от процесния недвижим имот ведно с построените в имота сгради, които са били отделени на място от останалата част от процесния имот.

Излага, че ответниците по делото Ф. /както и техния наследодател/ никога не са упражнявали обаче фактическа власт върху частта от процесния имот, собственост на доверителите ми.

Поради това счита, че правилен и законосъобразен се явява изводът, формиран от първоинстанционния съд, че е оборен легитимиращият ефект, с който се ползва издаденият в полза на А. и С. Ф. Нотариален акт, оспорен от ищците.

Сочи, че освен това нито ищците по делото, нито преди това наследодателката им В.

А. А., починала на 27.02.2010 год., са се дезинтересирали от притежаваната от тях част от имота.

Твърди, че индиция за това е обстоятелството, че те са декларирали собствеността върху притежаваната от тях идеална част от имота в Отдел „Местни данъци и такси“ при община Ловеч, както и че ежегодно са плащали дължимите местни данъци и такси за процесния имот.

Ведно с това сочи, че от показанията на свидетелите, разпитани по делото, се установило, че ищите /а преди това и тяхната наследодателка В. А. А./ са се ползвали от собствеността си, посещавайки имота, прибирайки плодовете от овощните насаждения в него и преотстъпвайки го за ползване на трети лица.

Счита, че показателно в тази връзка е и обстоятелството, че след като Д. А. е узнал за действията на ответниците Ф. и след като е установил, че ответниците П.и премахват овощните насаждения в имота му, то той е подал жалба срещу тези действия до община Ловеч - видно от документите, съдържащи се в представената по делото по искане на ответниците Преписка с № 9400569/2021 год. на община Ловеч.

В заключение сочи, че тъй като ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф. не са били собственици на целия имот, предмет на делото, то те не са имали правото да го прехвърлят в цялост на ответника В. Л. П., като сключената между тях сделка не е породила вещнопрехвърлително действие досежно притежаваната от ищите по делото Д. М. А. и А. В. С. идеална част от процесния имот и съответно ответниците В. Л. П. и С. М. П., които не са обжалвали първоинстанционното съдебно решение, не са придобили собствеността върху притежаваната от ищите по делото Д. М. А. и А. В. С. идеална част от процесния имот.

С оглед на гореизложеното, то счита, че съдът правилно и законосъобразно е уважил предявените от Д. М. А. и А. В. С. искове с правно основание чл. 124. ал. 1 от ГПК и чл. 537, ал. 2 от ГПК.

Поради това моли съда да остави подадената Въззивна жалба без уважение и да постанови Решение, с което да потвърди изцяло като правилно и законосъобразно обжалваното Решение № 321/19.07.2023 год. на Районен съд - гр. Ловеч, постановено по гр. д. № 1455/2022 год. по описа на Районен съд - гр. Ловеч и да присъди на въззиваемите сторените от тях разноски пред въззивната инстанция.

Въззиваемите-ответници, не подали молба по чл.В. Л. П. и С. м. П., не са подали въззивна жалба, молба по реда на чл.265 ал.1 от ГПК и отговор.

В съдебно заседание въззивниците редовно призовани не се явяват, но се представляват от адв.Б. П. и адв.В. В. от САК, като поддържат въззивната си жалба и в даденият от съда срок представят подробна писмена защита в подкрепа на своето становище относно неоснователността на исковата претенция. Правят искане за отмяна на съдебното решение и отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана. Претендентът присъжда на съдебно деловодни разноски по представен списък.

От страна на въззиваемите лично се явяват само В. и С. П.и, а Д. А. и А. С. се

представяват от адв.А. Ч.. Адвокат Ч. застъпва становище, че жалбата е неоснователна, а решението на ЛРС е правилно и следва да бъде потвърдено, като моли да им се присъдят и разноските по делото по представен списък по чл.80 от ГПК.

В. и С. П.и твърдят, че те са купили имота през месец юли 2020 г. и са добросъвестни купувачи, като имота е техен и съдебното решение следва да е в тяхна полза.

Настоящата съдебна инстанция счита, че поради липса на въззивна жалба и присъединяване в срока по чл.265 от ГПК, по отношение на ответниците В. и С. П.и, като обикновени другари на въззивниците А. и С. Н. Ф., съдебното решение №321/19.07.23 г. по гр.д.№1455/22 г. по описа на ЛРС е влязло в законна сила.

От представените по делото доказателства по гр.д.№1455/2022 г. на ЛРС, от обясненията на страните в съдебно заседание преценени поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установени следните фактически обстоятелства:

От приложеното по делото на л.17 удостоверение за на-ци №07/28.03.2022 г., издадено от Община Ловеч, с. С., настоящата инстанция установява, че общият наследодател А. С. К. е починал на 21.05.1938 г. и оставил за наследници по закон съпруга - А.А. С., починала на 19.04.1979 г. и низходящите /деца и внуци/ Ц. А. О., М. А. Р., В. А. А. и П. А. Т. М. А. Р. поч. на 29.11.1983 г. и е оставила за свои наследници синове А. Д. Р. и С. Д. Р.. Наследодателят Д. А. Д. е починал на 26.11.2001 г. и оставил преживяла съпруга и деца. В. А. А. е починала на 27.02.2010 г./ у-у на н-ци №2680/25.09.22 г. и е оставила за н-ци син Д. М. А./ищец по делото/ и дъщеря И. М. В., поч. на 18.11.2020 г. и оставила за своя наследница А. В. С./ищца по делото/. П. А. Т. е поч. На 2.12.20 /не се чете/ и оставила наследници дъщеря Т. Й. В.. Ц. А. О. е поч. На 25.01.1981 г. и е оставила за свой наследник дъщеря М. А. Н..

На л.7 от делото е приложено решение № 423/11.10.1974 г., постановено по гр. д. № 778/1974 г. на РС Ловеч, с което е допуснато да се извърши делба между М. А. Р., Е. А. С., Ц. А. С., П. А. Р. и В. А. А. на имот, останала от общия им наследодател - А. С. К., починал 1938 г., представляващ дворно място с площ от 1,5 дка., находящ се в с. С., Ловешки окръг, парцел III - 53 по плана на селото, при граници: от две страни улица и И. К., като от имота се образуват пет равни дяла, по един за всеки от съделителите.

Приложен е и протокол от съдебно заседание от 27.01.1975 г. по гр. д. № 778/1975 на РС Ловеч, с който е одобрена постигната спогодба между М. А. Р., Е. А. С., Ц. А. С. и В. А. А., по силата на която М. А. Р. и Ц. А. С. получават в общ дял, при права 2/3 ид. части за М. Р. и 1/3 ид. част за Ц. С. върху дворно място -представляващо новообразуван парцел III-53, в кв. № 29 по регулационния план на с. С., Ловешки окръг, с площ от 900,00 кв. м., при граници: от две страни улици, И.А и новообразуван парцел VI-53 в същия квартал, сега отреден за дял втори, новопостроената постройка в новоотредения парцел с труд и средства на М. Р., която остава в нейна собственост изцяло, като тя ще получи своите 2/3 ид. част в западната част на парцела, а съделителя А. по м.О. ще ползва своята 1/3 част откъм източната част на парцела. Съгласно делбеният протокол Е. А. С., по баща М., получава в

дядл две крави и две овце, които ги е получила в наследство по-рано, а за уравниване на дела си в съсобствеността има право да живее безплатно до края на живота си в семейството на дъщеря си М. А. Р.. Странте са се спогодили в дял трети П. А. Р. и В. А. А. да получат в общ дял, при равни права, дворно място - представляващо новообразуван парцел VI-53, в кв. № 29 по регулационния план на с. С., Ловешки окръг, с площ от 600,00 кв. м., при граници: дял първи новообразуван парцел III-53 на М. и Ц. А. от две страни улици и Р. Г. Н..

Приложен по делото е разписан лист съгласно Заповед №1007/5.04.1933 г. към плана от 1933 г. на с. С. парцел III-53 е отбелязано, че е стопанисван от А. С., след което, въз основа на разделителен протокол по д. № 778/1974 г. е записан на името на М. А. Р., Ц. А. С., П. А. Р. и В. А. А..

В копие от разписан лист към плана от 1990 г. на с. С. имот № 126 е записан в собственост на М. А. Р., Ц. А. С., П. А. Р. и В. А. А.. М. А. Р. е зачеркната в листа и на нейно място е вписан С. Р. въз основа на нотариален акт №45/12.10.1993 г., след което на негово място е вписан Ф. Д.Ф. въз основа на нотариален акт от 17.10.1997 г.

Съгласно нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по наследство и давност № 45, том V, дело № 1915/93 г. От 12.10.1993 г. и нотариален акт за поправка № 47, том XI, дело № 3395/93 г. от 17.10.1997 г. С. Д. Р. е признат за собственик по наследство и давност на 2/3 ид. части от дворно място, находящо се в с. С., обл. Ловешка, цялото с площ от 1 560,00 кв. м. и реално построената в него двуетажна жилищна сграда и гараж, представляващо по регулационния план на селото парцел VI-126, в кв. 15, при граници: от две страни улици, И.И. А. и В. А. А..

Съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 88, том VII, дело № 3396/97 г. На 17.10.1997 г. С. Д. Р. и В. К. Р. продават на Н. Д. Ф. 2/3 ид. части от дворно място, находящо се в с. С., обл. Ловешка, цялото с площ от 1 560,00 кв. м. и реално построената в него двуетажна жилищна сграда и гараж, представляващо по регулационния план на селото парцел VI, имот пл. № 126, в кв. 15, при граници: от две страни улици, И. И. А. и В. А. А. за сумата от 415 000 лв. Към описаните като приложения документи, послужили за издаване на този нот.акт е отбелязано, че са представени и 4 бр. декларации по чл.33 от ЗС от останалите съсобственици нот.заверени.

Представена по делото е декларация от 29.04.1998 г. от В. А. А./наследодателката на ищите/ с която тя е декларирила в Община Ловеч, че е собственик само на земя, представляваща имот кад. № 126, кв. 15, парцел VI, с административен адрес:***, собственост въз основа на решение по гр. д. № 778/1974 г. с площ от 300,00 кв. м.

Н. Д. Ф. е починал на 19.09.2009 г., съгласно удостоверение за н-ци №003879/23.09.2009 г. и оставил за свои наследници по закон две дъщери А. Н. Ф. и С. Н. Ф..

От приложения по делото нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение и наследство № 106, том III, рег. № 3042, дело № 243 от 2020 г., на 22.07.2020 г. А. Н. Ф. и С. Н. Ф. са признати за съсобственици по давностно

владение и наследство на недвижим имот, находящ се в с. С., община Ловеч, Ловешка област, представляващ поземлен имот с идентификатор 67948.500.126 по действащата карта и кадастрални регистри на с. С., община Ловеч, одобрена със Заповед № РД-18.66/01.11.2007 на ИД на АГКК, с адрес: ***, с площ от 1581 кв. м., трайно предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване /до 10 м./, стар номер 126, кв. 15, парцел 6, при съседни на поземления имот: 67948.500.15, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376.

На същата дата нотариален акт за покупко-продажба № 107, том III, рег. № 3047, дело № 244 от 2020 г. А. Н. Ф. и С. Н. Ф. продават на В. Л. П. следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор 67948.500.126 по действащата карта и кадастрални регистри на с. С., община Ловеч, одобрена със Заповед № РД-18.66/01.11.2007 на ИД на АГКК, с адрес: ***, с площ от 1581 кв. м., трайно предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване (до 10 м.), стар номер 126, кв. 15, парцел 6, при съседни на поземления имот: 67948.500.15, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, заедно с построените в него сгради: сграда с идентификатор 67948.500.126.1, с площ от 48 кв. м., брой етажи - два, предназначение - жилищна сграда -еднофамилна, сграда с идентификатор 67948.500.126.2, със застроена площ 25 кв. м., брой етажи - един, предназначение - хангар, депо, гаражи сграда с идентификатор 67948.500.126.3, със застроена площ от 14 кв. м., брой етажи -едни, предназначение - селскостопанска сграда за сумата от 45 000 лв.

По време на тази сделка В. и С. П.и са съпрузи, видно от удостоверение за семейно положение, съпруг/а деца изх. № 2075-507/04.10.2022 г., издадено от Община Ловеч.

На 9.12.2020 г. А. В. С. е декларирала в община Ловеч имот с идентификатор 67948.500.126, административен адрес: ***, придобит от И. М. В., съсобствен на нея и на Д. М. А., при равни права.

От приложените по делото приходни квитанции и дубликати на приходни квитанции се установява, че за периода 2014 - 2023 г. за имот (Земя) находяща се в *** Д. А. е заплащат такса битови отпадъци.

Със заявление до Кмета на Община Ловеч, регистрирано на 17.06.2021 г., Д. А. е съобщил за проведена сеч на 26 броя овощни дървета и един съборен орех в дворно място, в с. С., представляващо парцел III-53 по плана на селото, който по протокол за делба е принадлежал на Ц. О., В. А.а, П. Р. и М. Р., с което му е причинена щета , като поставя въпроси във връзка с издадени документи за този имот, за които се твърди, че са с невярно съдържание. Община Ловеч отговаря на заявлението с писмо от 15.07.2021 г, като пояснява, че повдигнатите от А. въпроси са от частноправен характер и следва да се обърне за разрешаването им към съда или чрез способности на медиация.

За правилно решаване на спора, съдът е допуснал съдебно-техническа експертиза, която е изготвена от вещо лице инж. К.. От експертизата се установява, че първият и недействащ кадастрален и регулационен план на с. С., е одобрен със заповед от 05.04.1993 г, като в него процесния имот е отграден с пл. № 53 и записан в разписния лист на А. С., а след това на четирите му дъщери: М. А. Р., Ц. А. О., П. А. Р. и В. А. А., въз основа на

разделителен протокол по гр. д. № 778/1997 г. на РС Ловеч. Установява се, че първоначално за имота е отреден парцел III-53 в кв.29, който в последствие е разделен на два парцела III-53 и VI-53, в кв. 29, съобразно решение по извършване на делба. Следващият недействащ кадастрален и действащ регулационен план на с. С. е одобрен със Заповед от 23.07.1990 г., в който процесният имот е нанесен с пл. № 126 и е записан в разписния лист на С. и М. Р., след което на Ф. Ф. Ц. А. О., П. А. Р. и В. А. А., като за него е отреден парцел VI-126, в кв. 15. По действащата кадастрална карта имота е отразен с идентификатор 67948.500.126., като този имот, според вещото лице, е идентичен с дворно място от 1,5 кв. м. в с. С., представляващо парцел III-53, кв. 29 по регулационния плана от 1933 г. и с дворно място, с площ от 1 560,00 кв. м. в с. С., съставляващо парцел VI-126, в кв. 15 по регулационния план от 1990 г. Имотите по действалите/щите кадастрални и регулационния планове са отразени в комбинирана скица. В съдебно заседание вещото лице инж. К. пояснява на съда, че отразената на комбинирана скица 2 към заключението улица не е изпълнена на терен, т. е. предвиждането на плана не е реализирано, като имот 126 е в същите граници, в който е бил. Експертът също така заявява, че имотът е бил разделен въз основа на съдебна делаба, но тя не е била отразена в последващия регулационен план от 1990 г. и по кадастралната карта и имотите отново са били обединени в едно.

За правилно решаване на спора са допуснати до разпит свидетели. М. П. С., който живее през два имота от спорния, заявява в съдебно заседание, че имота е бил на Е. - прародител на ищите, като тя имала четири дъщери - Ц., П., В. и М. и решила да раздели имота между тях. Делът си в имота дала на внука си С., който носил нейното име. След смъртта на Е., С. продал дела си от имота на Н. Ф. и Ф. ползвал частта от него, която закупил. Другата част, която била на сестрите П. и В., те ползвали до смъртта си, като берели круши, джанки, орехи други плодове от засетите дървета. Едната допреди 15 години, когато починала, а другата допреди 10 години. Твърди, че приживе и след смъртта им имота посещавал и ищеца Д. А.. Твърди, че Н. Ф. имал куче-***** и го гледал в тази част с трите дяла, където е купил, но кучето не влизало в имота на В. и П., даже в северната част е оставил 1,5 м. и не го заградил по темела на пилешарника, а К. Г. ***** посторил ***** Твърди, че н. е работил към пожарната. Заявява също, че сестрата на А.- И. и дъщеря й А., дъщерята на П. - Т. и мъжа й в. също посещавали имота. След закупуване на имота Ф. започнал ремонти в него. Свидетелят И. Х., който Ф. познавал от ремонт на жилището му в София, изпълнил външно стълбище за къщата, направил бани, отремонтирал гаража. Свидетелят С., заявява, че А., приятелка на Ф. е идвала да храни кучето и поддържа имота срещу сумата от 100 лв. Свидетелят твърди, че н. е насял дръвчета приживе. Заявява, че е виждал А. в имота през 2020 година., като твърди, че ищецът има и друг имот в с.С. на около 500 м. от процесния.

Свидетелят И. заявява, че познава ищеца А., но не познава ищцата А.. Знае, че имат два имота в С., единият с къща на центъра и спорния. Признава, че живее на 200-300 м. от центъра, май на средата на пътя между двата имота. Твърди, че след смъртта на Ф. преди повече от 10 години имота се е поддържал, а след това са го купили други хора. Виждал е, че

имота е заграден от Ф. след закупуването му, не твърди, че спорната част част от него, която ползвали наследодателите на ишците и те самите, не е заградена, но не си спомня откога не е минавал оттам. Мисли, че сигурно дърветата не се поддържат, тъй като имало джанка преди години, но тя паднала. Имало дървета преди 3-4 години, но сега не знае какво има. Знае, че ишците имат спор за имота от около 2 години.

Свидетелят К. заявява, че знае спорния имот, който е негов съседен. Твърди, че той е закупен от н., бащата на А. и С. и целият е негов, той е бил ограден от всички страни с мрежа. Този свидетел твърди, че не е виждал В., А. или сестра му в имота след като той е бил закупен от Ф., а след смъртта му неговите дъщери са си идвали. Заявява също, че А. му е споделял, че няма документ за собственост за имота, за да му го предостави за ползване, когато преди около 3-4 години го е питал за това.

Свидетелят Х., който е бил майстор в имота на Ф. твърди, че докато е бил там/ 7 години живял там и работил/, не е виждал А., не го познава. Твърди, че след смъртта на Ф. е идвал няколко пъти, но не е виждал други хора да се грижат за имота. Заявява, че и мотът имал достъп от към две улици. Във високата му част, където е разположена жилищната постройка, откъм ул. „В. Л.“, била изпълнение ограда от тухли и декоративни пана, а от долната страна, откъм ул. „В.“, имотът Ф. оградил с мрежа и колове. Откъм съседните имоти Ф. не изпълнявал огради, майстора Халил направил басейн и шадраван. Първоначалните планове били да се изгради барбекю срещу къщата до басейна, но след полагане на основите Ф. се отказал. По продължение на изпълнените основани на барбекюто, в посока към ул. „В.“, навътре в имота, той оградил част от имота ламарини, тъй като гледал кучета, които били зловни и не искал те да излизат навън. Ламарините били с височина около два метра, хваната за колове. Мястото отвъд тях (ламарините) не било застроено, имало пръст и дървета. Оградата на имота откъм ул. „В. Л.“ свидетеля Х. изпълнил около 30/40 см. след ламарините. Съседният имот, до този закупен от Ф., не бил ограден и него можело да се получи свободен достъп до частта отвъд ламарината. Твърди, че освен него, Ф. наемал хора от селото, които да поддържат имота, вкл. къщата. Х. ремонтирал имота до смъртта на Ф., след което заминал за С.. Продължил да го посещава и след това и да го коси по възлагане дъщерите ответниците А. и С. Ф. до момента, в който те го продали имота и предал ключа за него. При тези посещения свидетеля Х. поддържал заградената част от двора, като косял и метър или два от имота отвъд ламаринената ограда. Твърди, че там имало пръст и дървета самораслящи и е ходил на своя глава да коси там. Свидетелят заявява, че никой не е спорил за това място и не познава А. С., а А. е виждал в селото, но не го познава лично. Твърди, че А. не е идвал в имота.

При тези данни, настоящата инстанция намира, че е сезирана с установителен иск за собственост с правно основание чл.124 от ГПК, с което ишците искат да се признае за установено по отношение на ответниците, че те са собственици на спорният недвижим имот при равни права по наследство от тяхната наследодателка В. А. А., като се легитимират с делбен протокол от 27.01.1975 г. по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч.

Ишците имат правен интерес да водят установителният иск по чл.128 от ГПК срещу

въззивниците, които през 2020 година да продали имота на П.и, тъй като съгласно т.3Б от ТР №4/14.03.16 г. по т.д. №4/14 г. на ОСГК действителният собственик има правен интерес да установи правото си на собственост и срещу праводателя, който чрез правните си действия /изявена воля за прехвърляне на неособствения имот/ фактически е оспорил правото на собственост на действителния собственик.

Ответниците от своя страна се позовават на изтекла в тяхна полза придобивна давност, както и на представени и приложени по делото нот.актове. Съдът приема за установено, че един от наследниците на общия наследодател А. С. К., а именно С. Д. Р., наследник на М. А. Р., се е снабдил с нот.акт за собственост на 12.10.1993 г., поправен с нот.акт №47/97 г., след което на 17.10.1997 г. той го продава на Н. Д. Ф. за 2/3 ид.части от дворно място, цялото от 1560 кв.м. с неуредени рег. отношения. При съставянето на този нот.акт той е приложил декларации по чл.33 от ЗС 4 бр. с нот.заверка на подписите, от които може да се направи извода, че преди продажбата той е предложил на останалите съсобственици да го придобият при същите условия, при които той го продава на третото лице. След закупуване на имота Н. Ф. започва да го владее, като от свидетелските показания се установява, че той го владее изцяло, а не само 2/3 от него. На основание това непрекъснато владение, на 22.07.2020 г. е съставен и нот.акт за собственост на недвижим имот №106 н.д. №243/20 г., придобит по давностно владение и наследство на името на ответниците А. Н. Ф. и С. Н. Ф.. От показанията на свидетелите съдът констатира, че първоначално Ф., а след това и неговите наследници след смъртта му са владели имота за себе си, като няма данни ищците да се противопоставяли на това владение, до закупуване на имота от ответниците П.и през 2020 г. Съдът кредитира в този смисъл показанията на съседа на имота К., на свидетелските показания на Х., който е строил подобрения в имота и го е обработвал по възлагане от Н. Ф., наследодател на въззивниците, а останалите показания на свидетелите кредитира доколкото те съответстват на останалия доказателствен материал, тъй като те не са непосредствени съседи на имота и не са имали непрекъснато преки впечатления от това кой, кога и как го е обработвал.

С оглед показанията на разпитаните свидетели настоящата инстанция приема, че в полза на въззивниците към 22.07.2020 г.-датата на продажбата на имота и съставяне на констативния нот.акт за собственост №106 том трети рег. №3042 д. №243/20 г. е изтекла 10 годишната придобивна давност, на който факт те се позовават своевременно в отговора на исковата молба.

Ищците не се позовават на изтекла в тяхна полза придобивна давност, а и те не разполагат с нот.акт за собственост по отношение на претендираните 300/1581 ид.части от процесния имот. След като А. и С. Ф. са придобили собствеността върху претендираните 300/1581 ид.части от процесния имот посредством давностно владение, то на основание чл.99 от ЗС правото на собственост на ищците е изгубено.

Щом това е така, то искът с правно основание чл.124 от ГПК предявен от Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** против на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес ***, за признаване за

установено, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. На 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, и за отмяна на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д. №243 за 20 г. за 300/1581 ид.части се явява неоснователна и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Следователно поради несъвпадане на правните изводи на ЛОС с тези на РС-Ловеч, отразени в решение №321/19.07.2023 г. по гр.д.№ 1455/22 г. същото следва да бъде отменено в частта, с която е признато за установено по отношение на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес ***, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. На 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, отменен е на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д.№243 за 20 г. за 300/1581 ид.части, както и в частта, с която са осъдени на основание чл.78 ал.1 от ГПК А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** да заплатят на Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** 582,50 лв. разноски по делото, вместо което следва да бъде постановено отхвърляне на предявеният от Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** против на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** иск с правно основание чл.124 от ГПК за признаване за установено, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. На 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско

застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, и за отмяна на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д.№243 за 20 г. за 300/1581 ид.части.

При този изход от процеса разноси на въззивниците за първа инстанция не следва да се присъждат, тъй като няма представени доказателства те да са сторени За настоящата инстанция следва да се присъдят разноси в размер на сумата 25 лв.ДТ и адвокатско възнаграждение за един адвокат съобразно разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК. Тъй като те се представляват заедно от двама адвокати, следва да им се присъди сумата 400 лв. съобразно разпоредбата на чл.7 ал.2 т.1 от Наредба №1/04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно решение №321/19.07.2023 г. постановено по гр.д.№ 1455/22 г от РС-Ловеч в частта, с която е признато за установено по отношение на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес ***, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. на 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, отменен е на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д.№243 за 20 г. за 300/1581 ид.части, както и в частта, с която са осъдени на основание чл.78 ал.1 от ГПК А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** да заплатят на Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** 582,50 лв. разноси по делото, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният от Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** против на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** иск с правно основание чл.124 от ГПК за признаване за установено, че Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН

***** двамата с адрес *** са собственици по силата на съдебна спогодба, одобрена по гр.д.№778/74 г. на РС-Ловеч, като правоприемници на В. А. А., поч. На 27.10.2010 г. при равни права на 300/1581 ид.части на ПИ с ид. 67948.500.126 по действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на с.С., общ.Ловеч одобрена със заповед №РД-18.66/1.11.2017 г. на ИД на АГКК с адрес *** с площ от 1 581 кв м. с трайно предназначение на територията-урбанизирана, начин на трайно ползване ниско застрояване/до 10 м/ стар номер 126 кв.15 парцел VI при съседни на ПИ 67948.500.125, 67948.500.147, 67948.500.375, 67948.500.376, който съгласно плана от 1933 г. на с.С., съставлява дворно място, парцел III-53 в кв.29 а съгласно плана на селото от 1990 г. дворно място парцел VI номер 126 кв.15, и за отмяна на основание чл.537 ал.2 изр.3 пред.1 от ГПК нот.акт за собственост на недвижим имот №106 т. III рег.№3042 д.№243 за 20 г. за 300/1581 ид.части.

ОСЪЖДА Д. М. А. с ЕГН ***** и А. В. С. с ЕГН ***** двамата с адрес *** да заплатят на А. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** и С. Н. Ф. с ЕГН ***** с адрес *** сумата 425 лв. разноски по делото за въззивна инстанция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____